

ENSV
Riiklik Avalik
Revisjonikogu

PÄASTEARMEE AMETLIK HAALEKANDJA EESTIS

SÕJAJAHUUD

EDWARD HIGGINS, KIRJAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI KOMANDÖR

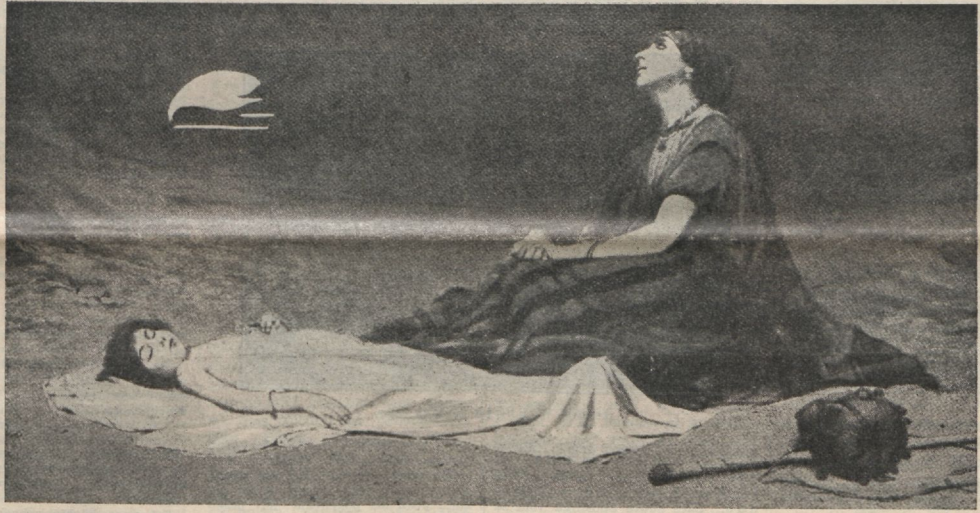
Nr. 52

November 1933

5. aastakäik

Hagar ja Ismael.

Kunstnik Giska maal.

Ja Jehova ingel üles Hagarile: „Ma tahan sinu see väga paljaks teha, et seda ei või üles arvata paljuse pärast. Sa pead oma pojale nime panema Ismael, sest Jehova on su viletsust kuulnud.“ Ja ta hüüdis Jehova nime, kes tema vastu rääkis: „Sina oled Jumal, kes näeb mind.“

1. Moos. 16: 10, 13.

LISKA maal, Hagar ja Ismael, kujutab üksildust. Noore Egiptuse naise suurepäraseid näojooned väljendavad ahnust. Tugeva ehitusega poiss, omelt määratud surmale, kui abi ei ilmu õigel ajal, magab, kuna ta kurb ema valvab hoolsasti. Loojenez päike vajub näilise vastumeeliga kõrve vaatepiiri taha, puistades oma kuumust laiadele tühjadele paikadele. Hagar on ükski vaimliselt ja füüsiliselt.

Paljud, püüdes kahtlemata varjata Aabrami ja Saara eksitust, suhtuvad Hagarisse etteheitvalt. Vastupidiselt aga on olnud keegi tuntud iseloomude turija: „Minule näib Hagar olevat eriliselt Jumalast väljavalitud püha. Ainult üht või kaht võiks võrrelda Hagariga, kes seisid Jumalale sama lähedal kui tema. Ei Aadam enne langust; ei Ee nok, kellest Jumalal oli meelehää, ei Aabram; ei Jaakob Peetelis; ei Israel Jabbokis; ei Mooses. Ükski neist polnud rohkem või parem õnnistatud kui Hagar, see häbitatud naine teel Suri.“

Üksildases kõrves, kuhu teda tõukasid ta piinajad, kohtab Hagar viletsust. Ei kujutle ebamugavamat väljasaatmise palka kui kõrvema, mis eraldis Kanaani Egiptusest. Käetud lahedate mägedega, ta liivane pind kasvatas vaid kibuvitsa, mändi ja vähesed põõsai. Allikad selles kõrves on haruldased ja üksikud olemasolevad on väevilised ja kuumad, või soolased ja maitsetud. Vesi ja maapind on läbi imunud soolaga. Siin istus Hagar ja vaatas, kui ta poeg vajuks meelemärkusesse. Kui elavalt on Liska maalinud seda!

Ainult need, kes viibivad samasuguses olukorras, mõistavad orjatüdruku hirmu ja surendava mõõta tormi ägedust, mis mõllas ta õnnetus hingesse. Petunud süväärt inimestest, nende poolt tõugatud koleladesse seisukorda, kannatas ta üksinda. Ta oli jätnud kord oma kodu, et teenida Saara majapidamises, ja oma praeguses häbitatud seisukorras ei võinud ta pöörata tagasi.

Hagar oli pärit Egiptusest. Kui Saara viibis Egiptuses, soovitati talle

Hagari kui teenijat. Ta välimus ja võimed meeldisid Saarale ja ta palus Hagari endale, kuna tüdrukuga vähesed vanemad ei võinud vastu panna suurtsuguse daami soovile. Hagaril polnud muud valikut, kui minna Saaraga. Tal polnud muud valikut, kui olla sõnakuulelik, kui Saara kavatses asja, mis põhjustas ta languse.

Hagar tuli võbrana võrrale maal ja andis oma parima rahvale, kelle üldine seisukord oleks põhjustanud paremat käitumist temaga — rahvas, kes oleks pidanud teda hoidma kitsatuse eest, aga mitte sellesse tõukama.

Nüüd, kus ta neile vastu hakanud, vihanud nende pattu, ja kui tema poeg pilganud neid, tõukasid nad teda kõrbe. Pettumus ja meelepaha suurendasid Hagari üksildust. Ta oleks olnud isegi õnnelik, kui ta üksildusel oleks olnud mõju põhjus ehk kui ta kohustus oleks seda nõudnud temalt. Hagaril aga polnud seda troosti. Tema seisukorra häbi te-

gi talumatuks ta peremanda ülemäärane valjus.

See teadvus kahtlemata suurendas ta kurvastust. Vastumeelsus, kadedus ja tülgastus on jõud, mis tekitavad rahutust ja piina selle meeles, kes neid endas varjab. Hagaril polnud põhjusega tormised mõtted pääs. Ta kannatas ülekohtuselt. Tema valu ei tekkinud närvilisest või illtundelistest ettekujustest.

Hagari üksildust raskendas otsustamatuse. Poiss, kellest ta nii palju lootis, oli suuremas jahutava vee lonksu puudumisel. Enam kui kõik häda, näris just see surmahetkiline ja lootuse kallal ja peasegu ihvitas selle. Ismael oli ju liha tema lihast ja veri tema verest. Ta oli teda toidnud ja annud temale osa oma jõust ning armust. Ja nüüd näha teda suuremas! Oo, milline ahastus, näha, kuidas surm rõõvis selle, kellele meie töötasime ja kelle pärast olid meie palvad. Kas tõesti selleks meie kaotasime oma parimad (Järg 5. leheküljel.)

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Diviisi Pääkorter, Riga,
Kenina iela 32 dz. 3-a.

Juhataja märkmeid.

On suur rõõm lugeda auliselt ajast, mida kindral ja proua Higgins on läbi elanud Kanadas. Lugejad pööraku tähelepanu 7. leheküljele, kus leidub ülevaade sellest küllaskäigust. Jumal õnnistagu jätkuvalt meie armastatud juhte!

Minu küllaskäik Tartu andis tagajärjeks patuste ja tagasilangenute pöördumise ja uuen-damise, ja mul oli rõõm juhata-tada 4 koosolekut ühes oma seltsi-listega selles linnas. Ltn. Ei-mann ühes envoi Bakuliga peav- vad koosolekuid, mis hästi kü-l-lastatud, ja on kasvanud huvi Päästearmee tegevuse suhtes. Ma jätan palvetamast oma seltsilistest eest.

Ltn. Bernadtt, meie välispost-i ohvitser, oli tegevuses mõõdnud kui jooksul ja küllas-tatud meetmeid linnu ning külasid, pidades koosolekuid ja külastades inimeste kodusid, ühtlasi müües „Sõjahüüde“, sel kombel püüdes levitada kõikjal Jeesuse Kristuse armuõpetust.

Eeloleval novembri kuul jat-kavak ltn. Bernadtt ja ltn. Muu-sekant oma välispostist tegevust.

Võimaluse puhul, külastada Tallinna, oli mul rõõm ter- vitada oma seltsilisi Tallinna 1. ja 2. korpuses, ja juhatada koosolekuid mõlemas korpuses. Meid väimistas rohkelt suure-arvuline rahvas, mis osa võttis igast koosolekust. Täielik üle- vaade minu küllaskäigust on korpuse teadete all.

Meil on kahju, et kapten Sal-minen, Tallinna II korpuse juha-taja on sunnitud haiguse tõttu minema puhkusele. Palume, et Jumala õnnistused hingaksid ta üle ja et ta tervis kosuks peagi.

Proua Lockyer ja mina jat-kame palvetamast teie eest ja usume, et teie kaasabil areneb ja teeb edusamme Päästearmee töö Eestis.

Kui oled mures ja vajad troosti, poolehoidu või palvet võimalises eda-simineks, kõnele igale Päästearmee ohvitserile või kirjuta selles asjas „Abiandvale Kälele“, diviisjoni komandörile, Kenina iela 32-3-a, Riga, Latvia. Me tahame aidata sind.

PÄASTMISE TEADVUS.

Kirjutanud Asutaja William Booth.

Seltsilised ja sõbrad!

OLEN mõnikord kuulnud inimesi ütlevat teadma, et nad saavad taeva. Mõne aasta eest sattus minu kätte raamat, mis käsitas seda ainet. Kuigi sarnane teadvus võib olla väga soovitatav, pole ma siiski kindel, et on võimalik seda omada. See ei ole igatahes mitte harilik kogemus.

Kahtlemata oleks piilet uude Jeesuslõõnema, mis kindlustaks kõikide teel juhtivate õnnestuste vastu, ütlemata kallid varandused. Kuid sein pole mul olnud juhus kohata inimest, kes oleks saanud niisuguse õnne osaliseks.

Selle põhjuseks tuleb lugeda, et us-tavus surmani on üks tingimus teie täieliseks päästmiseks, ja seda us-tavust ei saa vaeldada kui absoluut-selt läbiviidud asjaolu. Sellepärast seate teie, minu sõbrad, olema val- vel, et teie ei satuks küsitusesse. Ja igakõik, kes seisab, vaadaku järele, et ta ei langeks.

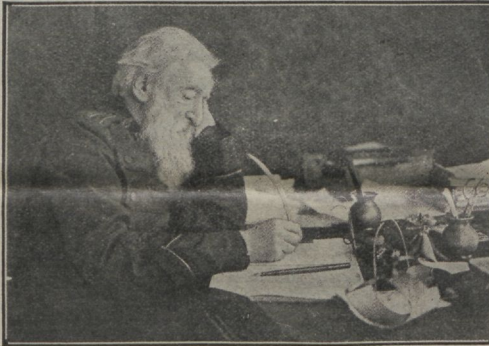
Agaku kui sa ei või olla täiesti kindel, et su jalg ei komista, ja viimati astud igavese linna tänavale, siis on siiski olemas nii mõndagi väärtus-

Jumal on mu õnnistus, ma olen julge ja ei tunne hirmu, sest Issand Jehoova on mu tegevus ja laul ja on mulle saanud õnnistuseks.“ Apostel Johan-nes kirjutab sellest (1. Joh. 4:13): „Sest tunneme meie, et meie Tema sisse jääme ja Tema meie sisse, et Ta meile oma vaimust on annud.“

Apostel Paulus kirjeldab (Room. 8:16), mil viisil see teadvus sünnib meie juures: „Seesama Vaim tun-nistab meie vaimuga, et oleme ju-malalapsed.“ Mitte et me olime seda kunagi minevikus, või et oleme seda kindr saades taeva, vaid et meie juba nüüd selles elus oleme jumalalapsed.

Kas see pole auiline, omada sarnast teadvust? On see teadvus sinu kogem- us? Kui mitte, siis otsi seda, kuni sa oled vastu võtnud Teda, ja alga sellega juba täna.

3. Sa võid omada teadvu- suse, et see elu, mida sa elad, on Jumala meele pä- raste. Selle all arvan ma, et sa võid teada, kuivõrt su meel ja mõt- ted võid südame tundmused või sinu igapäevase elu toimingud on Jumala meele pärast. Ta tunneb kõiki asja- olusid, niihästi sinu sisemisi ja vä- r-

Asutaja W. Booth töölooma taga.

likku, millest sa võid omada täielise teadvuse.

1. Sa võid omada täielise teadvuse, et oled pöördu- nud. Ühes suure apostliga võid sa kindlasti tunda, et sa oled pimedu- sse pääsenud valgusesse, surmast ellu, saatana võimusest Jumala juur- de. Tähendab, sa tead, et teatud ju- husel alandad pöörmuse Jumala ees, tunnistad ühes oma patu, allud Tema tahtmisele usaldades. Õnnistegriat, võtsid vastu Tema andestuse ja ih- hed välja, ja võidelda Tema eest maailma ja põrgu vastu. See on imeline teadvus, eks ole? — Aga ma tean, et see viis, mille läbi on otsu- sele jõutud ja saadud sarnane taga- järg, võib vahelduda. Mõned meist on jõudnud piirini, mis eraldab ge- igid ebahigetest rohkem astmete kaupa kui teisid, ja astusid üle selle erinevate tunnetega. Aga küsimus, kas oled sellest üle astunud või mi- te, ei või tekkida mingit kahtlust. Sa võid teada, et oled päästetud. On sul see teadvus? Tead, et see muu- datus on sinus aset leidnud? Kui mitte, minu vend, minu õde, otsi veel täna seda teadvust!

2. Sa võid omada teadvu- suse, et oled Jumalalaps. Me laulame üht laulu, ja võib-olla nii mõnigi kord laulab sa seda laulu, mille esimene salm ja koor kõlavand järgmiselt: Mu Isa ju valitseb tu- handad maad... See õpetus ei ole esitatud mitte ainult ühes Pääste- armee laulus, vaid see leidub ka piiblis. Prohvet Jesaja (12:2) väl- jendab seda auuliselt, sõeldes: „Vaata,

lised toiminguid. Lauja kirjeldab Jumala kõikeadvust järgmisel ise- loomustaval kombel: „Kuhu pean ma minema sinu Vaimu eest? ja kuhu pean ma pögenema su palge eest? Kui ma astuksin taeva, siis oled sina sääl; kui ma peaksin ase- me tegema surma valda, vaata, siis oled sina sääl. Kui ma võtaksin koi- du tiivad ja elaksin viimses mere otsas, siis säälgi su käsi mind juha- taks ja su parem käsi peaks mind kinni. Ja kui ma ütleksin: Ometi võib pimedus mind katta, siis õõ on valgus minu ümber. Ei tee ka pime- dus minu ees ööd pimedaks, ja õõ teeb valget kui päev, pimedus on nõnda kui valgus. (139:12) See teadmine käsitab kõiki üksikusi sinu igapäevases olimesest. Ta käsit- ab sinu isiklikku iseloomu, mida räägid ja teed oma perekonnas, oma töös, korpuses ja koosolekul — juhi- dalt, kõik mida mõtled, tunnend, ütled ja toimid, öösel või päeval. Kuigi laulja väljendab: Sarnane teadvus näib mulle väga imeline olevat.

See on täiesti kindel, et Jumala ülevalavast armust võid elada kogu oma eluaga Ta meele pärast.

Kui imeline see kogemus ka ei ole, ol Eenoik siiski selle osaline. Meie loome: Ja Eenoik kõndis alati Jumalaga. — Eenoik oli arvata- vasti suure arvurikka sugukonna päälk, kellel selle tõttu suur vastu- tus ühes paljude küsustuste ja ras- kusteiga, mis iseloomustab sarnast seisukohta.

Ja siiski oli tal oma su kannatus ja Jumala armu läbi võimalik elada

Ilusaim tee maailmas

„Valmistage Issanda teed, tehke tema teerajad tasa- seks.“ Mark. 1:3.

TÄNAPÄEV nõutakse kiiret mõtte- kujutust. Selleks on kirjaniku lennand ettekujustuse tiivul planeet Marsile. Üks neist leidis Marsi elaniku, kes külastanud maad ja pööranud tagasi oma planeedile hul- ga uudistega.

Nii siis mina püüdsin raudu kaotada astuda ühendusse sama isikuga, kes külastanud meid.

„Hallo!“ ütlesin mina.

„Hallo!“ vastas ta.

„Selge, härra Mars, kui teie käi- site all maa pääl, kas teie lugestis siis meie piiblit?“

„Jah, lugesin küll.“

„Kas keegi seletas teile ka piiblit?“

„Ei.“

„Oo, härra Mars, selle üle ma rõõ- mustan, sest nüüd võite teie erapoo- letult avaldada oma arvamist selle raamatu kohta!“

„Piiblit sead teha,“ ütles mu kauge tuttav. „Nii palju kui mäletan, näi- tan see raamat, et Jumal mõtleb inimsoole palju rohkem kui nemad tolmale. Looja mõtleb nalle õnnetu- ta, tahab neid küllastada, elada nendega, kuna nemad kasutavad jaa abinõu, et ajada nurja ta nõu. Selle- asemel, et kummardada teda, nad kummardavad üksikõ mille ette, alate putukast ja lõpetades elevantid.“

Näib, et Kõikvõimas rajas otse tee maa päält taeva, millele ta tahtis ju- hatada inimesi. Kuid patused küha- sid tee pattudega ja muutsid selle lä- bipääsematuks. Siis nad leiuatsid kõiksugu looklevaid radu, kaotasid iseenid ja tunnistasid siis, et usk on suur eksitus.“

„Härra Mars, hindan väga teie mär- kusi, kuid kas ei leidnud teie piiblit vigu?“

„Ei leidnud! Kuid vigu leidis pal- ju inimeste seas. See, et enamik teie planeedi elanikest jätab hooletus- piibli ja unustab Jumala, paneb pu- nastama meie planeeti. Kindlasti märkasite teie punast värvi meie ilu- sil maailmal. Hääd aega.“

See tähendamissõna näitab melle, miks oli vajaline Ristija Johannesel valmistada Issanda teed ja teha ta- saseks tema teerajad. Kuidas toimis ta? Ta läks valgete ja mustade patu- ste juurde, haritud ja harimata, jumal- laktarmatute ja vagade patuste juur- de. Ta tegeles nendega nii tõsiselt, et nad hüüdsid: „Mida peame meie tegema?“

Johannes käskis rahvast toimida kuldse seanduse järel. Need, kellel kõike külluses, peavad aitama vaes- ted sõpru, kes ei oma müüd kui rä- balaid ja hääd istu. Tänavite teie ütles

26. nad peavad loobuma kase võ- misest. Sõduritele ütles ta, et nad ei pidanud kurjasti tarvitama oma või- mu. Oma tulimised sõltidustused hõ- disis ta kirjutandjatele ja variseridele, kes olid vagad patused.

„Teie vihaseimate madude sugu! Kes on teile näandan ära põgeneda tuleva viha eest? Sellepärast kandke õiget meeleparandamisse vilja!“

Sellisel valmistas Ristija Johannes (Lõpp 7. lhek.)

ning toimida nõnda, et ta oma hin- ges tundis, et ta oli Jumala meele pärast. Kui hää on omada sarnase veendumuse! Teiest küllust on eriti rahuldamatut, olla kindlusetu nii tähtsates kogemustes. Kahtlused, mis puutuvad meie kogemustesse, se- gavad ära, loovad viletsust, rikuvad võimaluse oma kohustuste täitmisel ja toovad enesega kasa kartuse ja argtuse.

Kui sa veel ei ole oma seda kallist teadvust, pead otsima ja püüdma seda omada, ja kui sa seda leidnud, pead temast kinni hoidma ja mitte lahti lastma, või ära müüma mingi hinna eest.

PIIBLILNURK

Nahahaigus ja patuhaigus.

„Kui sa tahad, võid sa mind puhtaks teha.“ Mark. 1:40.
ESIMENE sõna meie tekstis nõuab tähelepanu. See on väike sõna, mida sageli tarvivad need, kes on liig viaskand tõttu: „ei...“ Nad ütlevad: „Kui võimalik, siis teen.“ Nii nad vähemalt ütlevad, kuid mida nad mõtlevad, on see, et meist ettevaatlikult lahti saada.

„Kui“ rahustab õrna südametunust, kui andes lubaduste meie ei mõtlegi need täita. „Kui“ tarvatakse ettevaatlikkude poolt; see on kartuse väljendus ja leidub alati uskumatute sõnastikus.

Siidaks, et mees, keda tutvustab meile meie tekst, oleks pidanud välja jätta sõna „kui“, aga ta ei teinud seda, siis võtame teksti nagu ta on.

„Kui sa tahad, võid sa mind puhtaks teha.“

Pidaltõbiise palve. See on kohane palve ka nelle, kes rüvetatud patuhaigusest, või haigestumise hädahõhn.

On olemas patuseid, kes nii hääd, et neid raske eraldada kirikuühimeist. Tõesti, nad näivad nii temad oma pihapäevases rüvetuses, et meie ei saa hüüda neid patuseks. Kohates meid nusta määrind nõga ja samasuguses rüvetuses, nimetame teda enim patuseks, kui näiteks hästirüvetatud isandad uhkes sõidukis.

Sama lugu oli pidaltõvega. Mõned pidaltõbiised võisid käia ametis, teenida raha, kuna vähesed teadsid nende keeltest seisakorda, sest nende häda oli varjatud. Haige ise aga teadis kõik; ta teadis, et haigus levib. Kas kuude või aastate jooksul, kuid ta teadis, et viibis hädaohus, ühel päeval muuruda vastikuks teistele.

Mu vend, patuhaigus toimib just samuti. Nii tõesti lelab sind patt ja muudab sind lõpuks vastikuks Jumalale ja inimestele. Enne kui see kole haigus moonutab su surematu hinge, hüüa Jumala poole: „Issand, kui sina tahad, võid sa mind puhtaks teha.“
 Just samuti ütlevad patused Jeesuse juurde, tundes kaasa sõna „kui.“ Uskmatud ütlevad sageli, kahtlema-ta olete te kuulnud: „Jumal teab, aga ta ei hooli“, teotades Kõikvõimast oma kahtlusega. Enamik meist usub, et Jeesus võib meid päästa patu pidaltõvest, aga kas ta tahab?

Jeesusel oli kaastunnet pidaltõbi-sega ja ta ütles: „Ma tahan!“ Selline on Päästja vastus patuse „kui“ päale.

„Saa puhtaks!“ ja sedamald lahkus pidaltõbi.

Tal teelati kuulutada terveksgeijaj, kuid ta läks linna ja tunnistas Naatsarist Prohveit kuulsust. Jeesuse nimi sai nii kuulsaks linnas, et ta ei võinud enam vabalt liikuda, sest aina piirasid teda haiged ja nende sõbrad.

Õnnistegija ei soovind esineda nahahaiguse eriteadlasena. Ta ravis ulatas nabast sõngavale; see ulatus inimese keskuseni. Tema ütlesanne oli ravidu patuhaigust.

Enamik rahvast ei mõistnud, et patuhaigus oli palju hirmsam kui nahahaigus. Esimene moonutab ihu, teine hinge ja muudab selle vastikuks.

Et vabaneda nahahaigusest, toovad mehed ja naised suuri ohvreid. Naamani kombel rändavad nad pikka maad võõrale maaile ja isegi naeruvääristavad endid oma sõprade ja teenijate silmis.

Tõsiast, et nad võivad varjata oma haavu, kuidas kindaid ja kõrged

Lõpp 4. veerul.

EMADELE JA KODULE

JEEUSUSE PEREKONNA-ÜHENDUS.

Ususaladus koduses ringkonnas.

OLED sa kunagi pannud tähele, et Jeesus näib olevat pingutanud isäranimena oma jõudu, et Tema oma vennad ja õed võtaksid Teda vastu kui Messiat ja Päästjat?

Kas need sugulased olid tema tõsised vennad või tädi- ja onu-pojad, ei ole kindlaks tehtud; kindlasti aga ükski ei ole üles-tõstnud seda küsimust enne kui kolmandal sajandil. Mul esesel meeldib mõelda Jeesusele kui töö-likule puusepäris, kes sai hommi-kumaa kombe järele kutseid min-na oma naabrite koju, et teha pinke, köögitarbeid, telgivaasisid, või parandama uksti ning akna-raame, mõeldes sellele, kuidas toetada oma leske ema ja oma nelja nooremat venda ning õdesid. Sar-nane vaade Temale toob Teda meile väga ligidale meie kodustes keerdõlmedes ja majanduslikes raskusis.

Lugedes Tema elulugu, nagu see antud meile evangelistide poolt, leiame mitmes kohas Issan-da vendade ja õdede nimetamist. Viimane neist, mida teeb evange-list Johannes, näitab kindlasti, et nad ei uskunud Teda. Näib isegi Markuse kirjelduse järele korra, et nad mõtlesid Teda olevat „mee-lest ära“.

Ometi pärast ülestõusmist, kui jüngrid kogunesid Jerusalemma, oodates Jeesuse käsu järele „Isa tõust“ — Piiba Vaimu andi — meie leiame, et just need Tema vennad olid hulgana koos ülemi-nises toas, võttes osa palvekoosole-kust. Pääle pääisikute nimeta-mist, kes olid süäl, ütles meile Luukas: „Need olid kõik ühel meelal alati ihies koos palves ja pealimes naistega, ja Maria, Jeesuse emaga ja Tema venda-dega.“

Milline muudatus! Tema ven-nad olid nüüd usklike seltskonnas! Kuidas see oli juhtunud? Meil ei ole mingit täpset juhata-tust; aga Paulus räägib meile oma Korintuse raamatul anlises 15. päätükis Kristuse ja meie ülestõusmisest, et kui Jeesus Kris-

tus suri meie pattude eest kirjade järele, siis ta tõusis jälle üles kol-mandal päeval; Teda nägi muu-seas ka Jakobus.

Kas meie eksime mõeldes, et see Jeesuse ilmumine oma vanemale vennale oma muudetud ihus oli tugev tegur iga perekonnaliikme tõmbamises enese poole ja Tema kui Messia vastuvõtmises? Ma ar-van, ei! Samuti on kohane mõel-da sellele, et Maria oli peitnud oma südamesse mitmesuguseid teateid oma auilise lapse Jeesuse kohta, ilmutas neid saladusi ja kinnitas selle läbi nende usku.

Jeesuse perekonnalihendus oli häiget. Ta oli hääs vahekorras oma ligemate sugulastega; ja see ei tu-lege küsimuse alla, et niikhaasi Te-ma ise kui Tema omakäsi olid väga rõõmsad selle üle. Kõik, kes armastavad Jeesust, igatsevad, et paluvad sarasugust ühendust oma perekonna ringis.

Oled sa, armas sõber, kahtluses Jeesuse kohta? Tema vennad ei tunnund Teda sellepärast, et nad ootasid Messiat kui suurt rahvuslikku juhatajat, kui seda, kes annab neile tagasi rahvusliku poliitilise iseseisvuse. Jeesuse poolt kõnnitud alandustee ei olnud neile kõlbõmbeks.

Võib-olla otsid sa ka rahulda-vat põhjust uskumiseks. Siin on see! Kristuse oma vennad — väike hulgake isikuid, kes tundsid Teda kõige ligemalt — uskusid Temasse. On palju teisi põhjusi, kui sa soovid neid. Sa leiad neid Piiblis, ja sa leiad neid ka jumal-arahva elus. Sa võid leida seda ka vaimulikus ilmutuses, mida Jeesus annab igaühale, kes otsib Teda.

Jeesus ilmus oma kahtlevalle jüngrile, Toomale, isäralisel teel, aga Ta ütles temale: „Ära ole uskumata, vaid usklik.“ Toomas vastas ja ütles: „Minu Issand ja minu Jumal!“ Jeesus ütles Toomale: „Sa oled uskunud, sest et sa oled näinud mind; õndsad on need, kes ei näe ja siiski usu-vad!“

Kolonel W. Pennick.

Sibula tarvitamisest.

HEEGI kuulub kokk ütles kord, et mingisugune keetmine ei ole väärri oma nime ilma sibulata. Sibulaid tarvitatakse mitte ainult kui maitse-ainet, vaid kui tisanud tõidule. Nende tugev maitse ei ole kõigile vastuõetav, ja sellepärast peaks sarnastele inimestele keetma seda õnnalt väikesteks tükkideks lõigata, nii et maitse oleks õuevalt nõrgatav. Kui seda tarvitatakse suppidale, peaks sibul praetama rasvas enne küaldollaseks, kui ta on lo-gatud õhukesteks tükkideks.

Pääle oma väärtruse keetmises on sibul veel väga tervislik. Ta aitab kaasa seedimisele, verepuhastamisele ja maksa korrasõudmisele. Vanad ajal vanditi sibulapudrula kui par-male erastõidule külmetuse vastu, ja inimesed, kes kannatavad meenu-pdusest, on leidnud häa õhinu sibula söömises.

Haigusepisalased ei edene inimese soontes, kes teeb harjumiseks süüa sibulaid. Sibulasõõjal on väga harva erguvalu. Vähe on inimesi, kes oleksid parestal hambad kui itaalu merimeestel, kes sõivad liunaks kivi-va liba ja toores sibul. Toores sibul, lisatuna katarri padevate isikute tõidule, on väärtsilik, ja infu-entsia ei pääse kergesti ligi inimesele, kes sööb iga päev ühe sibula.

Genfis, Schveitsis avatud nua naiste-kodu.

Nahahaigus ja patuhaigus. Aitgu 1. veerul.

kraeasid, ei rahulda neid. Nad ütlesid: „On tõi, et teised ei näe. Kuid milliseks kujuneb lõpp? Inimene arvestab alati tõsiasjadega.“
 „Pole kiiret; leving kestab aastaid, ja kes teab, ehk kaob viimaks hoopis.“

„Ah!“ ütles pidaltõbine, „milline troost on see? Ei, mina ei saa milligagi riskeerida.“

Kuid patuhaigusega on teine lugu. Noored mehed ja naised on parimas nooruses hävitatud selle poolt. Miljonid käivad elurada, kandes patu-märke endal. Nad tunnevad suurt arsi; nad teavad, et peavad püüvama Kristuse ette, ja ütleva: „Issand, kui sa tahad, võid sa mind puhtaks teha!“

Kuid nad eelistavad peita pidaltõve märgid liusate riite alla; nad poogivad endale kõlge haridust, et takistada haiguse levingut; nad rüü-pavad suurte söömudega lõbu, et leida unustust.

Palju parem on mõelda Loojale nooruse päevil, enne kui patt on rüvetanud hinge ja teinud ta vastikuks Jumala silmis!

Inimese pejal on võim andestada patte maa pääl; ta on võimeline hoid-ma meid langemise eest ja esitama meid veata Isale taevas.

Palu, et ta täna vabastaks ja pu-hastaks sind patust.

RAAMATUTE RAAMAT.

Ükski raamat ega raamatute kogu ei või asendada Piiblit. See on Jumala ilmit Sõna inimesele, juhataes teda Tema maailma, õpetades teda mõitima Tema seadustele, ilmutades Tema olemust, ja kuul-tades Temaga osasaamise saladust. See sisaldab arstimisi sinu hinge haigustele. See on rohkem moodne kui käesolev tund, see jatkab alaliselt eskimatud lahendust tänapäeva ja homse probleemidele. Jumala Sõna ei või si-luda ja kõige auilisem tõde, mida Piibel kuulutab lõpmata suruses ja mõõtmata jõus, on, et

Jumal armastab sind ja Jeesuses ilmutab oma soovi, päästa sind sinu pattudest.
LOE PIIBLIT! USALDA PIIBLIT! ELA PIIBLIGA!

KATARINA BOOTH — esimesi naisjuttustajaid.

Mälestus ajast, mil Päästearmeed veel ei olnud.

Hedvig Andreae a r a m a t s u t „Ühe Issanda-ümmardaja elu ja kannatused.“

KUI Katarina oli oma esimese tütre Emmaga voodis haige, sai ta Jumalalt kute: Hakka jutlustajaks, mida sa nii elavalt oled kaitsnud teistele! See oli taile uus, täiesti kohutav mõte. Et naised üldse on lubatud kuulutada evangeeliumi, oli talle selge, kuid ilgati ta ei mõelnud, et see on ka tema kohus. Ka ei aimanud ta, et ta pidi olema esimene teerajaja sel ajal. Kuid haigevoodis oli aega järelõmlemiseks, ja Katarina hakkas teostama, mida ta kirjallikult enne pooldanud. Ta oli sel ajal palju hingelisi võitlusi. Liigutatav on, kuidas Katarina Booth esimest korda avalikult kõneles jumalateenistuse lõpul, mida pidas William Booth. Liigutatav olid sõnad, kui Katarina astus kantselisse ja tunnistas oma hingeliseid elamustest. Lühike kõne oli mõjuv, kirikus mitu palju. Aga kui vähe aimas Katarina, millised tagajärjed on sellel esimesel ühesülasel, mis mõjutasid kogu ta elu. Ka õhtul pidi Katarina jutlustama. Ta langes põlvile, paludes juhutatud Jumalalt. Ja õhtul oli jumalateenistusel veel suurem valmistus kui hommikul. Kirik sel õhtul jättis unustamatu mulje. Usteni oli see rahvast täis, isegi aknalaudadel istusid inimesed. Oli neilpühi, ja Katarina võttis kõne tekstiks piiblisõna: Saage täis. Püha Vaimu. Kuulajad jäljistasid teda põnevusega. Ka hiljem, kõikjal, kus Katarina pidas jumalateenistusi, oli suur poolehoid ja ta sai rohkesti tänuavaldusi kogudustelt ja vaimulikeilt.

Mida Katarina sel ajal saavutas, on otseselt uskumatu. Teenistuse kõrvale kogudusosad oli tal raskusi ka kodus, sest lapsed olid kõhatades ja tegid palju müret emale. Pealegi oli Katarina ameti jutustajana varsti nii levinud, et ta sai kõikjal kutsed ja pidi palju jutlustama väljaspool. Ta tegi seda rõõmuga, kurtsi ainult, et on vähe aega ettevalmistamiseks. Aga Katarina oli ka hää perenaine. Ta ei salinud raskemist, kuid hoidus ka ihnast kokkukohust. Tema lapsed olid hästi toidetud ja soojalt ning hästi riietatud, ka hariduse ja kasvatuse eest hoolditas ta nii palju kui võimalik. Tundus, nagu oleks ta almanud, et tema lapsed seivavad kord vürstide ja valitsejate ees. (Järg 4. v.)

William Booth lubab oma abikaasat jutlustada.

HÄA OTSUS.

„Ma tahan üles tõusta ja oma isa juurde minna.“ (Lunka 15:18).

VÕIB-OLLA sa ei ole lugenud luugu kadunud pojaist. Võib-olla sa isegi pole kuulnud juttust sellest. Ometi ei ole sa võoras sellele jutule. Kõigevähemalt tunned sa üsna hästi jutustuse esimest osa. Lühidalt on see järgmine: Poeg panid kõik oma asjad kokku, lahkus kodust ja läks kaugele võõrale maale, elas praktiliselt, kaotas oma varanduse, kannatas puudust ja häda, ja läks keegi mehe juurde tööleiseks. Oma kurvas seisukorras katsus ta vaigistada oma nägla, kuid ei olnud kedagi, kes oleks aidanud teda.

Kas sa ei mõtle, et justustus on tuttav? Kas ei ole midagi, mis oleks kooskõla sinuga? Sa oled läinud ära oma isa juurde. Sa mäletad nii selgesti oma ihusat lapsepõlv. Kui õhtu jõudis, panid sa oma käed kokku ja lugesid: „Väsin olen, hingata tahan ma.“ Nüüd on see palve vaikimisi. Sa oled läinud ära oma isa juurde.

Oh aeg, kus su hing oli puhas kui hommikukaste — sa palusid ema juures, su piik oli nii selge, ei olnud jälge paigust ega hingepinast.

Aga oh! Nüüd valitseb saäl rahu. Su hing on haige patust. Sa oled läinud ära oma isa juurde.

Sa kuulastid nii neeleldi jutu kostud üleval. See oli sulle rõõm kuulata sarnast juttu, sest sa oled valmis kohtama Jumalaga, ja kui sa ühes teistes lastega laulsid pühapäevakoolis: „Kui me Isaand Jeesus tuleb“ jne., oli see õnnelik ja rahuldav.

Tänapäev tahad kuulda sarnast laulu ja kõnet nii vähe kui võimalik. Sa ei ole valmis kohtama Jumalaga. Sa oled läinud ära oma isa juurde ja raisanud ära kõik hää ja puhta, mida omasid lapseas. Sa oled sattunud hädasse.

Nii palju sa tead sellest loost, aga nüüd ma tahan jutustada sulle tema pärastisest kogemusest, ja ka sinu võõra andes õnnelikuks nagu tema.

„Ma tahan üles tõusta ja oma isa juurde minna.“ Ma ei tea, mis andis põhjust sellele otsusele. Arvatavasti oli saäl mitu põhjust. Ta oli hädas. Kui mitu ei ole leidnud hädatunnil oma isamaja! Võib-olla sin oli just samuti. Ta istus ja oli vajunud sügavatesse mõtetesse. Näig oli väljakannatamatu. Päike oli veerunud. Ta tõmbas rüüadalt ihedalt oma külmetava ja väriseva ihu ümber. Saäl kodus ei olnud tarvis isegi palgaliselt kannatada nägla ja külma. Aga kas see oli ainult tema oma häda ja isakodu palgaliste küllus, mis aitas teda otsustamisele? Kas mitte rohkem mõte isarmastusele? Võib-olla tulid mõned tema nooruse sõprad. Nad tema juurde sin võõral maal. Nad kõnelesid üheskoos kaus aega kodu üle. Lõpuks ütles kadunud poeg: „Üsüd sa, et mu isa võtaks mind veel vastu, kui ma lähaksin koju?“

„Kas ma usun? Kuidas võin ma kahelda selles? Su isa räägib peaaegu alati sinust. Ja mitmel tormisel õhtul, kui sadas hirmust vihma, läks ta välja teele, ja kuulatas, kas kuskilt ei tule keegi üksik rändur tagasi koju. Kord sarnasel juhusel kuulsin teda

sigavate ohkumiste saatel laulvat, kui ta astus raskesammuliselt oma teed:

Kus on mu eksitud laps sel 661?

Ma kaus ju otsinud. Kes oli nii rõõmus, õnnelik, ma teda veel armastan.

Sa oled puhas kastepäril, kui ema sind kaisutas, su piik oli selge, hingse sul ei valud ja vaevad saand.

„Isa? Armastab ta mind veel? Kas ta ei ole unustanud mind? Armastab ta — —? Ma tahan üles tõusta ja minna oma isa juurde.“

Küll tahtis uhkus takistada teda — mõte selle, mida maabir ja teised kõik ütlevad temast, kes lahkus kodust rikkana ja tuleb tagasi kerjuse-na. Aga teadmine tema isa armastusest murdis tema südame. Pisarad voolasid tal mõõda palgeid. Otsus oli tehtud. Ja kui ta oli veel kaugeal ära, nägi teda isa ja läks vastu.

Poeg oli vaevalt tunnistanud oma süli, enne kui ta oli saanud andestuse.

Mu sõber! See on viimane osa jutustusest, mis on sulle veel võõras. Aga nende ridadega tahaksin meeldida sulle, kui sa oled juba tutvustatud, ootavalt ja armastavalt. Täht. Ta on õeldud mulle:

Oh otsi üles minu laps, ta juurde kui sõber läed.

Kui leida ta kuskilt, sõber läed, et teda veel armastan.

Nende ridadega tuleb sulle nüüd kutsa sinu Isat. Ainult armastus ootab sind. Keegi proua kirjutas oma vennast, kes põhjusest oli jäänud oma isamaja, oma naise ja lapse. Ta lõpetas oma kirja järgmist sõnadega: „Tal ei ole tarvis karta etteheiteld, ainult armastus ootab teda ees kodus.“ Samuti ei taha Jumal lükata sind ära. Ta igatses ainult selle järele, et anda sinule tema armastus.

Andestus ootab sind. Moody jutustab, kuidas kodu tema vaene vend läks eksiteele ära kodust. Ema leinas sügavasti oma poja järele ja ootas teda päev päeva järele, nädal nädala järele, kuu kuu järele ja aasta aasta järele. Mitmel 661, kui talvetormid mällasid, võis noor Moody kuulida oma ema palumas murelisse häällega: „Oh mu vaene poeg, võib-olla ta on väljas ookeanil sellel hirmsal 661. Oh, Jumal, kaits teda!“ Alalõpmata ootas ta oma kadunud poega. Vähest panti ta temale tühja tooli laua äärde.

Kord kesksuvel näis keegi võõra lihtsimevat nende koju. Tal oli pikk habes. Suured pisarad voolasid tal mõõda palgeid. See oli kadunud poeg. Ema nägi teda läbi akna ja hüüdis: „See on mu poeg, mu armas, armas poeg!“ Aga siäl seisib poeg ja ütles: „Ema, ma ei astu enne üle uksevälja, kui sa ütled, et sa andestad mulle.“ Arvad sa, et ta sai oodata kaua? Ei, ei! Ema käied olid varsti ta imber, ja ema nuttis toetades oma päa tema õiale.

Armas hing, ka sind oodatakse koju. Ase on sulle valmistatud Jeesuse Kristuse läbi. Su Isa ootab. Kas sa ei taha just nüüd otsustada, minna koju Isa juurde? Tunista oma pattu Temale! Ta andestab sulle just seltsamal tunnill ja väljendab sulle armastust ja halastust. Siis sa võid

(Alguis 1. veerul.)
Viibides mõnda aega eemal evangeelistsatsiooni tööst, igatses William Booth jälle asuda samale tegevusele, mis-sugune küsimus tuli arutusele „Uue liidu“ aastakongressil 1861 Liverpoolis. Sellest konverentsist võttis osa päälle Williami ka Katarina Booth, istus otsus. See oli Katarinale rohkem kui ta suutis kanda. Ta ei suutnud tagasi hoida väljendust konverentsi chaotilise suhtes, ja unustades kõike enese ümber, tõusis püsti oma istmel, kummardas üle rõdu ääre ja hüüdis selge häällega saali: „Ei ilgali!“ Surravaikuks valitses hetke. Kõik olid tardunud ühe naiselise julgusest. Õhtevalil palgeid ja säravaid silmi seisis ta saäl, igast tema näojoonest võis lugeda kindlat väljendust „ei ilgali!“ Kuid ühes sõnades leidis vastukaja tema „ei ilgali!“ William Booth kargas püsti oma istmel, vibutas müstiga ukse avamiseks, ja hoolimata esimese korraldusmurest, ruttasid mõlemad väljäägida poole, kaisutasid ja suudlesid üksiteest trepil ja pöörasid selja konverentsile, et endid usaldada siit päale ainult Jumala juhtimisele.

Huvitava kirjelduse koosolekuist, mida pidas Katarina Booth, annab keegi daam. „Eriti on mul meeles naistekoosolek, mida tavaliselt korraldas proua pastor Booth hommikul. Ruum, kus peeti koosolekuid, oli igal hommikul tungal täis. Iga koosoleku lõpul kutsus armas proua Booth vabatahtlikke esle, ja hulgad järgnesid sellele kutsule. Naised jätsid pooleli oma tööd ja voolasid imelistes ülikondades koosolekule, mõned lihtsara, teistel rätikud, pääs, paljud lastega käel, kuid võtsid istu koodunt, ootavalt ja armastavalt. Täht. Ta on õeldud mulle: Oh otsi üles minu laps, ta juurde kui sõber läed. Kui leida ta kuskilt, sõber läed, et teda veel armastan. Nende ridadega tuleb sulle nüüd kutsa sinu Isat. Ainult armastus ootab sind. Keegi proua kirjutas oma vennast, kes põhjusest oli jäänud oma isamaja, oma naise ja lapse. Ta lõpetas oma kirja järgmist sõnadega: „Tal ei ole tarvis karta etteheiteld, ainult armastus ootab teda ees kodus.“ Samuti ei taha Jumal lükata sind ära. Ta igatses ainult selle järele, et anda sinule tema armastus. Andestus ootab sind. Moody jutustab, kuidas kodu tema vaene vend läks eksiteele ära kodust. Ema leinas sügavasti oma poja järele ja ootas teda päev päeva järele, nädal nädala järele, kuu kuu järele ja aasta aasta järele. Mitmel 661, kui talvetormid mällasid, võis noor Moody kuulida oma ema palumas murelisse häällega: „Oh mu vaene poeg, võib-olla ta on väljas ookeanil sellel hirmsal 661. Oh, Jumal, kaits teda!“ Alalõpmata ootas ta oma kadunud poega. Vähest panti ta temale tühja tooli laua äärde. Kord kesksuvel näis keegi võõra lihtsimevat nende koju. Tal oli pikk habes. Suured pisarad voolasid tal mõõda palgeid. See oli kadunud poeg. Ema nägi teda läbi akna ja hüüdis: „See on mu poeg, mu armas, armas poeg!“ Aga siäl seisib poeg ja ütles: „Ema, ma ei astu enne üle uksevälja, kui sa ütled, et sa andestad mulle.“ Arvad sa, et ta sai oodata kaua? Ei, ei! Ema käied olid varsti ta imber, ja ema nuttis toetades oma päa tema õiale.

Alul tekitas naisjuttustamise küsimus mõnesugust ärevust kristlikes ringes, kuid varsti harjuti sellega, et näha proua pastor Boothi jutustamises. Tema riietuseks oli lihtne must õlgkäär veidi tumellila lindiga, must sametajakk kitsaste käistega ja musta siidkilekida kujundasid jutlustajana lihtsa riietuse. Tolleaegne ajakirjutab, et „meie jutustajad teeksid hästi, kui nad kuulaksid proua Boothi. Nad võiksid palju õppida tema andust, tema armastusest kadunud hingede vastu tema tõsisest püüdmisest ja soojest sõnust.“ Eristliis huvi pakkus Katarinale sel ajal õmõisioni liikumise lanzenud naiste ja titlarlaste päästmiseks. Ta pidas kaks korda kesköö koosolekuid nelle viitsemallevilatsate keskel, kes sadadena ümbritsesid teda. Mõlema koosoleku lõpul seati kokku nimestik nendest, kes soovivad astuda kesle otstarbekas asutatud varjupaika. Paljud otustasid seda teha ja alustasid seega uut elu. Varjupaiga asi sai seel päälle Katarina Boothile eriti südama, tead ta tähtis see kaastundus nende õnnetute vaitõngatute vastu ja rõõmuga tervitas ta Päästearmeest suuri jõupingutusi nimelt samal ajal.

Tlk. H. J.
unustada mõõdund aastate tehtud parte. Siis on juubel, sest „seeinane minna poeg oli surnud, aga ta on elavaks saanud, ta oli kadunud, aga on jälle leitud.“

Hagar ja Ismael.

(Algus 1. lhk.)

and, lühendasime oma noorust, andsime oma jõu — et nüüd olles eesmärgil, näha selle kadu! Sellepärast mõistame meie hästi Hagari palvet: „Issand, ära lase mind näha läbe surma.“ Võta ära troost, kodu, sõbrad, tervis, isegi mind ennast — kuid jätta laps elusse.

Ja Jumal kuulis Hagari!

Põlatud ja mahaajatud inimestest, sai Hagar Jumala tähelepanu osaliseks, kes tuleb abastuse ja lootusetuse kristiikkudesse, kuhu inimesed tõukavad oma kaasinimesi.

„Ära karda,“ ütles talle Jumal.

Meie võime kujutella, millise näo oleks maalitud Liska siis, kui ta oleks näinud Hagari päale selle, kui ta kuulis troostivat häält ja veendus, et ta pohnud enam ükski.

Midagi juhtus Hagariga, kui ta kuulis kõnelema Kõikvõimsat. Kibedus vaenlaste vastu kadus, kuna see ei võinud kesta Jumala ligi olles. Kibedad tunded on nagu tuuled, mis puhuvad vastu Püha Vaimu tegevusele hinge juures. Kuuldes Jumala häält, kadus Hagari viha. Ta andestas oma pereemandale, ning see teravits läbitas ta hinge kui jahutav ja pees-tav voo, täites seda uue, pühamas eesmärgiga.

Ime sündis ime järele. Jumal näitas Hagarile veevaaku, mille veega ta elustas oma last, päästis ta elu, mis pidi kujunema suureks väeks nende maal.

Pole võimatu, et kaev ei olundki uus, vaid vana, mida ta aga ei pannud tähele oma hädas. Ehk, võib-olla, oli ta nii kindel, et kõik kaevud selles mahaajatud paigas sisaldavad kõlbmata vett, ja ei maitsenduki seda. Kui sageli istume jõuallikal ja jääme ometi nõrgaks! Kui sageli oleme puudutanud Jumala palسامit ja pole ometi tarvitanud enda haavade jaoks!

Hagari hääl kõneleb selgesti tänapäev kõikidele, kes on üksildased sõlmandes, kes närkuvad vietsates olukordades, kes kannatavad ühekuhut, kes istuvad murtud südametega abifutl inimliku abi piirkonnas, vaadates oma õilsamate lootuste näilist kadu. Hagari hääl tuletab neile meelde, et Jumal, Jeesuse Kristuse isikus, „s a m m u v e e l t ä n a t e e d, m i s v i i b n e n d e j u u r d e.“

Minged, võidetud laulu läbi.

Üheteistkümnendal tunnil.

„JUMAL on su ligidal, ära kardad, las Ta avab sinu silmad. Jumal on su ligidal oma halastuses, kutsub sind tulema koju, laulsid kaks korpuskadeti vabaühkooolekul. Sääli keegi mees tuiukes — joobunna. Ta peatus ja kuulatas selgeid helisid. Kui mõlemad noored tüdrukud vaiksidi, tuikus ta juhtiva ohvitseri juurde ja palus, et nad laulsid veel kord sama laulu. Ta oli ju joobunud, ja ei või lubada, et inimesed võtavad koosoleku juhatamise enese kätte; aga sääli olid mõned teised, kes toetasid mehe palvet, ja korpuskadetid laulsid veel kord lootuset ja andestusest.

Vabaühkooolek lõppes ja pääste-

nägi kaupleja suureks ehatuseks, et mees langes elutult põrandale.

Arst kutsuti, ja teda katsuti asjata saada tagasi eile — ta oli surinud!

Kahe korpuskadeti laulu läbi oli joodik valmistatud 11. tunnil kohutama Jumalaga.

ÜHEL äripäeva õhtul hilissügisel peeti vabaühkooolekut. Kibe, külm tuul vingus ümber tänavurakade ja tegi, et inimesed, kes omasid kodu, põgenesid varjavate seinte vahele.

Ei olnud midagi, mis oleks vaimustanud päästesõidureid. Oleks võinud kergesti mõelda, et see on neile ras-

Hollandi kuninganna Wilhelmine, prints Hendrik ja printsess Juliana ning teised kuningakojale liikmed külastasid ühes Hollandi territooriumi komandör B. Vlasja ja staabiüle H. Mappiga vastavalt kadetkooli Hollandis. Jälgiti kadetkooli õppetgevust ja vaadeldi ruume. Pildil — väljunine kadetkoolist.

sõdurid sammusid saali, et pidada sisekoosolekut. Nende hulgas, kes jälgis neid vabaühkooolekut, oli ka see joobunud mees. Ei jõutud veel kaugemale koosolekuga, kui ta kutsus enese juurde kellegi seersandi, paludes teda minna ohvitseri juurde ja paluda, et need kaks korpuskadeti laulsid sama laulu, mis lauldu vabaühkooolekul.

Jällegi ohvitser andis järele palvele, ja sel ajal, kui need kaks korpuskadeti laulsid, tuli mees ette kaheksuspingile. Kui koosolek oli lõpul, tulid mitmed sõdurid ja püüdsid julgustada ning vaimustada meest. Ta oli nüüd täiesti kaine ja teadis, mida ta oli teinud. Ta rääkis julgusega muudatusest, mis sündinud temaga ja tema hinges, ja ütles, et nüüd peavad tema lapsed nägema, et nad on saanud endile uue isa. Nad läksid harilikult laupäeval vara voodisse, sest siis tuli isa alati joobunna koju ja oli väga toores nendele vastu. Et rõõmustada oma lapsi, läks ta

pagariärisse ostma midagi hädad lastele, aga kui ta tahtis anda raha, kus, millest nad võiksid hoiduda, sest peaaegu ei olnud kedagi, kes oleks kuulatanud. Ometi laulsid nad oma laule nii hästi kui nad võisid, hoolimata kõledast tuulest.

Keegi naisõdur vaimustas oma kaaslasi, et nad ei kaotaks oma julgust. „Kiitus Jumalale, seltsilised! Kui tänaval ei ole keegi, kes kuulaks meie sõnumit, siis ometi ma kuulsin akende taga on olemas inimesi. Meie laul ulatab ka nendeni.“ Ja nad laulsid uuesti:

„Ta veri patust puhastab,
Ta verest küllalt sul!“

Ühes toakeses ligidalasuvras majas lamas keegi poiss oma surmavoodil. Laulusõnum kostis talle kõrva, samuti ta sõidamisse ja Püha Vaim ilmutas temale selle igavest tõde, enne kui ta eluküünal kustus täiesti. — Oma viimast jõudu kokku võttes pöördus ta ühele küljele ja hüüdis: „Ema, ta verest küllalt mul!“

Kas sinu valgus palstab?

KEEGI reisiija läks kord vaatama suurt tulitorni. Kui ta oli vaadanud ümbering, ütles ta tõsiselt tulitorni hoidjale:

„Mis juhtuks, kui valgus torni kustuks õesel?“

„Kustuks!“ hüüdis tulitorni hoidja. „Ei ialgi! Võimatu! Sääli väljas merel purjetavad laevad maailma mitmetegustest osadest. Kui üks minu lampidest kustuks, siis ma kuuleksin varsti, et üks laev on hukkunud, sellepärast et valgus tulitornist ei juhata- tatud neid õigele teele. Sageli tunnen, nagu kogu maailma silmad oleksid pöördunud minule. Tuli kustuks? Ei ialgi! See on võimatu!“

Otsejäljed.

MÕNED poisid mängisid jääga kaetud järvel. Jää oli kõva, ja sel- lel oli õhuke lumekord. Keegi pani ette, et nad lähesid otse üle jää teisele poole ja vaataksid, kes nende seast võib teha kõige otsemad jäljed. Kõik läksid teele. Aga kui nad olid tulnud üle ja vaatasid tagasi, leidsid nad kõikide jäljed, välja arvatud ühe, olevat täis mitmesuguseid kõverusi. Kord olid nad läinud liig palju paremale, kord liig palju vasakule. Ainult ühel poisil oli õnnestunud. Tema jäljed, võrreldes teistega, olid sirges joones.

Täiesti üllatunud küsisid teised seltsilised, mida ta teinud.

„Jah,“ oli vastus, „enne kui ma algasin, sihtisin ma kindlale punktile teisel poolel ja vaatasin kogu tee sellele, ja sellepärast võisin ma minna otse sihis.“

Kui palju on meil õppida sellest vastusest! Kui meie võtame otsesihhi, s. o. kui meie kinnitame oma pilgu Jeesusele Kristusele, siis meie etu- jäljed on sirges joones.

Nende sõnadega lahkus tema hing. Aga sõnum, mida päästesõdurid laulsid, ulatus veel kaugemale.

Vähe nege hiljem haigestus õnnelik koljulaanud poisi ema. Tunnis- tus, mida tema laps andis oma surmatumnil sarsimil, tungis sügavale tema südamesse ja tõi teda patu- tundmisele ning lõi tema hinges suurt igatsust päästmise järele. Ta laskis kutsuda sama päästesõduri, kes vaimustanud teisi nimetatud õhtu- sel koosolekul, ja jutustas, mida nende laul oli korda saatnud, ja et ka tema igatses võtta vastu pääst- mist Kristusel. Jumala armu läbi oli päästesõduril võimalus juhata- da nimetatud naist päästmise kindlasse rahuusse, enne kui ta vaim lahkus.

Kuid selles õnnistuse-sidemes on veel üks lül. Halastajaõde, kes hoolitsenud ni- haki poisi kui ta ema eest, nende haiguse ajal, sai haaratud Jumala kutsust. — Ta andas sama voodi najal, millest esitaks väike poiss ja hiljem tema ema läksid õnnelikult koju, ja andis ennast sääli täiesti Ju- mala hoolde.

Kõik loevad 1933. a. Jõulu-Sõjahüüdu!

See on halb nali,

- Kui keegi purnast segaduses,
- Kui kellegi tundmused on puud- tatud.
- Kui püha asi näib tavalisena.
- Kui sihitakse mõne nõrkuse vastu.
- Kui väljendatakse kibedalt.
- Kui kõik ei saa kaansa naerda.

Eneseotsija ohvrib oma hinge. Ringedeotsija ohvrib iseennast

Hilda õpib olema abiks.

„Vanamees,“ ütles Hilda, „ma võin veerida rütem kui Artur.“

„Rõõmustan, et õpid veerima,“ ütles vanamees.

„Ja ma võidan Ervini sõites tema jälgrattal.“

„Ma ei teadnudki, et sa oskad sõita jälgrattal,“ ütles vanamees.

„Ma võidan Lainet pühikides eeskoda ja võidan Martat tolmupühikisega.“

„Olen rõõmus, et sa oskad pühikida põrandat ja tolmutada.“

„Aga, vanamees, mispärast sa ei kiida mind sellepärast, et võidan Arturi, Ervini, Lainet ja Martat? Miks sa ei ütle, et ma olen kõige tublim väike tüdruk, kes kunagi on elanud.“

„Kas sa oled kõige tublim väike tüdruk, kes kunagi on elanud?“ küsis vanamees.

„Noh, ma ei tea, kas ma olen,“ ütles Hilda, „aga ma mõtlen, sa peaksid kiitma mind ja soovima, et ma võidan neid.“

„Ma ei ole selles kindel, et soovin sind võita neid.“

„Mispärast, armas vanamees?“ seletas Hilda, „Ma olen su ainuke lapselaps ja mõeln, et armastad mind ja soovid, et ma teeksin paremini kui teised.“

„Ma armastan sind ja tahan, et sa teeksid kõik hästi. Kui sa võidaksid kõike maailmas ja võiksid teha kõik, mida tahaks kõige paremini, siis sa oleksid õnnetu sellepärast, et teed kõik teiste võitmiseks.“

„Aga mispärast meie siis peame õppima, kuidas teha midagi.“

„Räägime asjadest, mida su ema on tõinud tänna,“ soovitas vanamees.

„Ta teinud vara üles täna hommiku ja keetis meile kõigile hommikueinet. Kas sa arvad, et ta mõtles proua Ulgie teiselpool tänavat ja püüdis võita teda?“

„Ei,“ vastas Hilda.

„Aga mispärast ta keetis meile siis nii hästi hommikueinet?“

„Sellepärast, et ta armastab meid kõiki ja teab, et meie olime näljased.“

„Jah, inimesed peavad sööma korralikult, et olla terved ja õnnelikud, ja su ema valmistas väga hästi hommikueine oma perekonnale. Pärast sööki puhastas ta maja, Arvad sa, et ta mõtles proua Tammele ja püüdis võita teda kodupuhastamises?“

„Ei, vanamees, ta teadis, et on tarvis puhastada kodu, ja ta puhastas seda.“

„Su ema kirjutas kirja onu Robertile, ja selles kirjutas oli palju sõnu. Arvad sa, et ta kirjutas seda näitamiseks onu Robertile, et ta oskab kirjutada õigemini kui tema?“

„Ei, armas vanamees; ta püüdis kirjutada õieti, nii et onu Robert saaks aru sõnade mõtest, mida kirjutati.“

„Ma näen, et sa saad õieti aru põhjustest.“

„Täna pärastõnnat kirjutas minu ema klubisse ete lugema kirjutist. Arvad sa, et ta kirjutab ja loeb juht selleks, et võita teisi naisi, kes loevad?“

„Ei, ei!“ ütles Hilda, „Ema tahab aidata neid naisi, et nad hoolitseksid paremini oma laste eest. Tema kirjutis rääkis väikestest lastest. Minu ema on kõige armsam ja parem kogu maailmas.“

„Tahad sa olla tema sarnane?“ küsis vanamees.

„Ma tahan.“

„Siis sa näed, mu armsake, kui tahad olla oma ema sarnane, siis pead õppima asju nii, et olla teistele inimestele kasuks ja õnnistuseks.“

„Ma tahan teha kõiki asju hästi ja olla teistele õnnistuseks,“ ütles Hilda enesele. „Oh vanamees, ma armastan seda palju rohkem, kui et püüda ainult võita teisi inimesi. Kui ma katusun võita teisi, siis ma ei võinud olla täiesti sõbralik nende vastu, aga püüdes aidata neid, ma olen kindel, et võin armastada neid.“

Luisse leiab õnne.

LUISE oli väike nüriseja. Ta leidis vigu igas asjas, ja oli saageli paahas tuju. Ta ajas peaaegu oma hää ema pää segi oma kurtmisega, nii et ema loobus palumast oma tütrat teha midagi, ja tegi seda parem ise.

Ometi — Luisse oli noorsoosõdur, aga oli midagi, mida ta veel polnud õppinud võitma. See oli tema oma mina. Ta armastas väga oma ema, kuigi ta ei mõistnud, et ta teguvis kurvastas ja tegi valu emale.

Kuuld ühel päeval tuli muudatus. See kõik sündis Luisse sõbra Virve läbi. Virve viibis kolm päeva Luisse juures ja sel ajal ta tegi kõike võimaliku koudoot aitamiseks.

„Th omhelkumil tulles kõõki, leidis ta Luisse kärsitumana kui kunagi ennem.“

„Oh kui väga ma vihkan nõudepesu!“ nürises ta, „ma pean tegema seda kogu aeg.“

„Ma pesen need sinu eest,“ ütles Virve rõõmsalt. „Sina võid sel ajal ringi joosta ja mängida.“

Luisse ruttas kiiresti üksteis välja, rõõmustades vabaduse üle, aga mõne minuti pärast tuli ta tagasi.

Mida uksekell võib õpetada meile.

KEEGI päästeohvitser seisis ukse taga ja helistas kella. Ta kuulis heledat kõla, kuid ükski ei vastanud. Ta kordas oma katsed, kuid sama tagajärgega. Hiljem rahu, kui nad on sõnakulellikud sellele. Ja kui nad avavad oma ukseid, siis näeme, et hell on ulatanud nendeni.

Võib ka juhtuda, et niiaasti meie kui ka inimesed, keda meie otsime, kulevad kellaääht. See on võib-olla armuõpetuse kuulajatatele rõõmustavain järeldus, kui nad tunnevad, et nad on ulatanud inimesteni ning inimesed on tabatud ja otsivad Jumalat.

Meie võime leida veel neljanda liigi kelli; katkiseid. Meie ei kuule midagi, ja need, kes elavad ruumis, ei kuule ka midagi. Nii võib küll vahel olla meie koosolekul. Aga siis on see küll meie oma väga, sest Jumal võib anda meile kelli, mis helisevad ja helisevad valjusti, nii et magavad hinged ärkavad. Kui meil on jõud ülevält, siis me näeme küll omal ajal tagajärge, kui inimesed avavad oma südameksed Päästjale.

...S.

Vanamees laul.

PÄASTMISKOOSELEK T. korpuses jõudis lõpule. Juba kaua aega oli katsetud platvormilt, kuid rohkem isiklikult rääkides, kuus koosolekul viibivad päästmata inimesed otsima Jumalat. Nüüd lauldi viimase kütena laulu:

„Tõe, usu eest vahvalt võitlema pead. Mis ükskord pühadel antud.“

Vaevalt oli esimene salm lõppenud, kui keegi keskealine naine tuli nuttes kahetsuspingile ja palus Jumalalt päästmist oma hingele.

Kui tema palvevõitlus oli võideldud, jutustas vastpöörduva sisemisest rahust ja õnnest sõranda nõoga:

„Kui olen üheksaastane, heideti mind maailma, et ise murda oma teed läbi elu. Võitlus oma ülevalpidamise pärast oli raske ja andis mulle vaevalt aega mõtlemeiks igavestele as-

„Virve, kuidas sulle võib meeldida nõudepesu?“ küsis ta. „Ja kuidas sa võid laulda pestes neid? Ma ei näe midagi nõudepesu juures, mis paneks rõõmustama; ma olen alati rõõmus, kui töö lõpeb!“

„Oh Luisse, ma leian suurt rõõmu, kui võin kergendada nende koormaid, kes elavad mu läheduses,“ vastas Virve. „Kui ma laulan, tunnen end õnnelikumana ja töö näib edenevat poole kiiremini. Kas sa ei näe, kui palju kenam on teistele vaadata sinule, kui teed oma töö hämeleega ja rõõmsasti, ilma nürisemata?“

„Jah,“ tunnistas Luisse. „Sa teed, et ma pean hānenema enese üle, Virve. Jārgmisel korral katsun ka laulda ja vaatan, kuidas siis läheb. Võib-olla ei olegi nii paha teha midagi teistele, kui sa oled säälijuures õnnelik, isas ta järelmõeldes.“

Virve naeratas teadlikult. „See on nii,“ ütles ta, „katsu seda!“

Luisse katsus ja tegi seda nii hästi, et ta otsustas Jumala abiga mitte kunagi enam nüriseda; ja püüdes rõõmustada ja aidata ema, Luisse ise leidis enesele õnne.“

Hilina poiss püssarõis.

ÜHEL mehel Hilinas oli kolm poega. Nendest käisid koolis vanem ja noorem, õppisid hästi oma ülesandeid ja õlid vanematele sõnakulellikud, nagu seda oodatakse igalt hästelt lapselt. Kuid keskmise poissa tegi sagedasti „popsi“ koolist ja jõudva üsna väikesena õppis mängima kaarte. Kui ta oli neljateistastane, oli mänguhimu võtnud temas võimuse niivõrt, et tal oli ükskõik, mida tegi raha saamiseks. Kui ta ei võinud laenata raha, siis varastas ta seda, ja kui tal ei õnnestunud ka see tee, siis pani ta rinded pandile.

Loomulikult oli isa väga kurb ja püüdis teha oma kõige paremat poja meeleolu muutmiseks. Vahel sal ta peksa, vahel pidi ta olema sõnoma, vahel lükkas ta teda tüpsu, et ta ei pääseks mängupaikadesse. Kord korra järele lubas poiss parandada end. Ta oli nimelt väga arg, ja siis vihkas ta ka koormat, mis pidas teda nii tugevasti kinni. Aga kõik ta kahetsuspisarad ja head otsused ei suutnud teda aidata kauem kui paariks päevaks, siis tuli jällegi hirmus hünu, millele ta ei suutnud vastu panna.

Ta langes viimaks nii sügavale, et isa, kellel oli püssarõivõõts, pani oma poja kirstu. Käheksümenele tunni jooksul lamis õnnetu poiss oma hirmsas vangikongis, nuttes ja paludes isalt veit üht võimalust. Lõpuks pidi isa halastama ta päile, ja poeg tõotas oma põlveld kunagi mitte ennem mängida.

Ta mõles ka nii; ta otsustas kindlasti mitte kunagi enam teha häbi enesele ja vanematele. Mõned päevad ta pidas oma tööst, aga üheksa päeva! Õnnetu harjumus temas oli muutunud liig tugevaks ja varsti oli ta jäänud süütuks, tahtejõuetu õhvet kurjuse paeltes.

Aga siis juhtus midagi. Vaene hiinlane poiss sai kuulda kõnet Jumalast, kes on tugevam kui ebaJumalad, keda tema vanemad õpetanud tead teinima. Kord Päästarmee koosolekul kuulis ta Päästjast, kes võib purustada iga ahela ja vabastada vangid.

„Oh,“ mõles ta, „aga ahel, mis saab mind, on nii tugev, et ükski inimene ei voi purustada seda.“

Ei ükski inimene, aga Issand Jeesus on tugevam kui kõik inimesed, sest Ta on Jumala ainusindinud Poeg.

Ikka selgemaks ja selgemaks muutus auline valgus paganaoliis tundesatud meelele, ja lõpuks oli ta hästalt läskema Jeesust tulla oma südamisse ja purustada kõik ahelad. Nüüd sai ta päästetud ning täielikult vabastatud mänguhimust.

See on palju enam kui kerge, et keegi hiina poiss lahku oma vanemate usust ja saab Kristuse teenijaks. Mitmed noored poist Eestis ei taha anda ennast Jeesusele, kartes vastolusid kodus või töökojal; mida see ei pidanud siis tähendama sellele poissile, kui ta astus sarnase sammu.

Loomulikult oli raskusi kodus. Isa ei võinud mõista, miks ta tullumele poiss mõis sellega, aga kui ta nägi muudatus pojas, sai ta rõõmsaks.

Mõlemad teised pojad imestasid ka väga muudatuse üle endise nii talt-stumatada venna juures. Ta ei varastanud enam, samuti ei laenanud ta raha ja ei pannud oma rinded pandile. Kuid kõige imelisem kõigest oli see, et ta enam ei mänginud. Lõpuks otsustasid ka mõlemad vennad jälgeda sama Issandat Jeesust.

Nüüd on mõeldud juba peaaegu kuus aastat sellest ajast. Viis ja pool aastat on endine mängija misjoniõhvitseri assistentiks. Üks tema vendadest on korpuse assistent ja kolmas neist õpib haigervõitjajaks.

Kui väga ei ole see hiinlase kodu muutunud selle läbi, et Jumala auline päästmine tungis sinna.

□ □ □

Lugege ja levitage „SÕJAHÜÜD“.

G. T.

1.

1. Siin rutuliselt edasi Käib ristisõjamees Ja laulab ikka rõõmsasti: Mul parem aeg on ees.

Oh mis õnn ja rõõm, Kui näha saan ma Jeesust lõpmata, Kui Talle pruut saab laulatud Kord oma peiuga.

2. Ta tee viib läbi kõrbetest, Kus murdjad elajad, Ta kannab mõõka, lauldes sääl: Mul parem aeg on ees.

3. Kui saatana tüleh: põgene Ja jäta Issandat, Ta kuuleb rahusunni: Mul parem aeg on ees.

4. Kui Ihu raskelt kannatab Ja silmad seisavad vees, See mõte südant kinnitab: Mul parem aeg on ees.

5. Kui vilmaks võitlen surmaga Ja sõda nõrkeb sees, Siis õhkan valitse häälega: Mul parem aeg on ees.

2.

I. M. uus 409.

1. Jeesuse juure ruttu, oh hing, Veel oma sõnas kutsub Ta sind; Jah, meie keskel seisab Ta siin; Hüdab: „Oh tulge kõik!“

Õnnis, õnnis saab see olema, Kui me teavus suure rõõmuga, Sääl inglitega kõik laulame, Au, kiitust Tallele.

2. Tulge kõik vaesed, vaevatud nüüd, Jeesus teil pakub armu ja hüüd, Andeks Ta annab kõik teie süüd, Tule oh kadunud hing.

3. Tänaagi pakub Ta armu veel, Tahab meid saata õiguse teel! „Tulge nüüd kõik!“ nii kõlab Ta hääl, Tule oh armas hing.“

3.

I. M. uus 357.

1. Üks pilk Jeesu pääle sind elavaks teeb, Jah just nüüd, sääl on elu ka sul, Su vastu ta armastus eeldames teeb. Su eest surnud Ta Kolgata mäel.

Vaata Jeesu pää! Üks pilk Jeesu pääle sind elavaks teeb. Jah just nüüd, sääl on elu ka sul.

2. Miks tuli ja suri ta kõikide eest, Kui sind koormast Ta päästa ei või? Miks voolas Ta veri Ta haavade seest, Kui su võlg alles maksmata jäi?

3. Su usk, silmavesi ja palved ei või Andeks anda su patud, oh hing, Vaid Päästja veri, mis valatud kord Kõigest roopusest puhastab sind.

4. Miks kahtled nii kaua ja mures su meel? Kõik on täiesti valmistud sul. Su Päästja selgesti kuulutab veel: „Minu armust sa ükski saad küll.“

5. Siis võta nüüd rõõmuga Jeesuse käest Elu, õigust ja õnnistust ka, Ta päästnud sind surma ja kuradi väest. Igavesti peid elama sa.

4.

1. Minu vaimust nähku kõik Su ristikuju nüüd. Muuda mind Täiesti, Puhtamaks kui kastepäril. Su tull puhastab, Saada sinu pääle tull!

Kui väsin lipu all, Ei paista ükski täht, Saada mind Oma tull Siis jälle võidelda. Mu hing käib valges Ja lipu tõstan kõrgele.

2. Minu vaimu proovi Sa nüüd oma verega. Saada tull! Uueks loo, Puhtamaks kui lained mind. Su teenistusse ma Ennast ohverdan täiesti.

3. Sinu tunnistajale, Kes jätsid elu kord, Punuti Valupärg, Püüv nende päästmise. Seest tull langedes Hiliges valgestas pimedust.

4. Murrab surm mind, näitku siis Su tull mulle teed. Valgustas õudset ööd Üle joele, Kui väsinult Ma lähen kodusse, Mille Sa mulle valmistand.

Laula Jumalale auks!

5.

1. Oh, kuula, hing, kuis kostab sõjalaule Nüüd läbi maa ja uksest uksele. Need suured töl, mis jutustavad heid, Sest sõjast, kuni lõpp saab patule.

Ristitud tules Päästearmee, ;: Maailma võitkem nüüd tule, verega. ;:

2. Nüüd edasi, maailm me laulu kuulgu. Kõik hinged, Jeesus kutsub rõhuti. Ja pimeduses kostab laulukaja, Viib koju rändajaid ning kadunudid.

3. Nii kaugele kui kõuekõmni, ka Jab Meil sõnum päästava armu täiussest. Kõik mures hinged valkeist põlvitavad Su ees, oh Issand, oma nõrusest.

4. Siis, võitjad, pärast väsitavat võitlust Anupäev on koitmas, mõddas patuõõ. Me võitluslõht on — päästa hingi pattast, Siis langeb saatana, tema triik ja töö.

6.

1. Edasi, nii Jeesus käsib, Vahvad võitlejad Jehoova väes; Kandke rõõmsast; päästmisteadet — Jeesus annab võitu meil. Kuulge, patused veel appi hüüvad, Hukatuse teedel nad. Räägi sest, et Jeesus teeb neid vabaks. Oh mis ilus sõnum see!

Edasi, me võitu saame, ;: Hal- lelujuha ;: Edasi, me võitu saame Kalli Jeesu vere väes.

2. Edasi, meid Jeesus saadab, Iga patuvang veel vabaks saab, Kui ta alandlikult palub, Jeesus teda vabastab. Põrgu ja maailma hirmsad võimud Issanda ees kohkuvad; Tema nimel langeb kurjusvägi, Vaenlased kõik lahkuvad.

3. Edasi, kõik võitlusele! Ülendage Jeesust merel, maal. Näita armastust, mis omad, Kuule Eluandja häält. Räägi kõigile, kes rusuks pektud Oma patukoorma all, Et võib siiski Jeesus armu anda — Päästmise on vaba, prii.

SAATAN.

Saatan on juba algusest iminpatuga ja valelikkude isa (Joh. 1.14, 1. Jh. 3).

Ta oli esimene, kes tegi pattu. Ta kiusas meie esivanemaid, kes langesid, ja ühes sellega patt on pärandatud tervele inimkonnale; ka nemad peavad kandma patu järeldusi.

Jeesus nimetas saatana, „selle maailma vürstiks“ (Joh. 12:31). Ta on „suur lendav madu“ vana madu, keda hüütakse kuratiks ja saatana, kes eksitab kogu maailma“ (Joh. ilm. 12:3, 9).

Ta on „meie vendade päälekaebaja“ (Joh. ilm. 12:10). Ta on Jumala ja inimesesuurim vaenlane, ta teeb kõik võimaliku, et takistada Jumala tööd ja saata inimesi põrgusse.

Ta on meie kiusaja (Matt. 4:3), kes moodustab end vahest „valguse inglisk“ (2 Kor. 11:14) ja meie „vaenlane“, kes „käib ümber kui mõrja löuukoer ja otsib, keda tema võiks ära neelata“ (1. Peetr. 5:8).

Jeesus tuli maailma „hävitama saatana tööd“. Jeesus, kes oli „Jumal meiega“ (Matt. 1:23), on „avalikuks saanud lihas“ (1. Tim. 3:16), on enam kui saatana ja kõik tema suured hulgad.

7.

1. Astu tõe eest, vaenlast võida väes. Päästja vere sees jõud sul. Õli Kilpi tõstame, vahvalt võitleme. Jumal ise viib meid võidule.

Üles, julgelt, ühineme sõtta, Meie lippu kõrgel tõstame! Rõõmsalt, vahvalt hüüdkem: ho-sianna! Lahingusse kindlalt astume.

2. Julgelt edasi, saame võidule. Tema tõotus kindlaks jääb. Jumal saadab meid, Tema päralt võit, Tõstkem ristilipu kõrgele.

3. Kõigevägevam! Isa auline, kuule palvehäält, aita meid! Pärast võitlust me koju jõuame, Saame hingata Su rinna na'al.

7.

1. Päästjale Eestil! me laulame rõõmsalt. Päästmist veel kõigile kuulutame. Vastaste väed meid Päästja kõik võidab. Ta järel käies me võidame ka.

Edasi sõtta! Lootes ta pääle, Lauldes kõik läheme võitlusele. Päiale lipule trumiks me jääme, Päästjale Eestil! hütiame veel.

2. Päästjale Eestil! Nüüd hoolega tööle, Hingesid mõntakse kord meie käest. Tuhanded pattudes hulka veel läevad. Päästke neid kõiki, oh päästke! me püüd.

3. Päästjale Eestil! Me hüüdsõna olgu! Kohtupäev kätte on jõudnud ju pea. Eaksnuid otsige, koju neid viige: Päästja nii käseb, oh kuulge Ta häält!

KOORID.

1. Üks armastusehüüd. Ja patuori vabaks saab, Üks samm tal ahk on, Siis unest võib ta ärghata. Üks palve ahtal veel, Ja tema ahtel mürdub siis. Ja teavus maa on rõõmad kõik, Et patust pääses hing.

2. Sääl on rõõm just nüüd, Minu südame sees on rõõm just nüüd; Ma kandsin üht rasket koormat, Kuid see võeti mult — Minu südame sees on rõõm just nüüd.

3. Tal laulgem viiesides ja kiitkem nüüd, Ja Tema pühadust nüüd iga päev, nii et see kõlgu ka üle maa; Tal laulgem viiesides ja kiitkem nüüd.

4. ;: Töotes Su eest ;: Alati, ustaval, tõsiselt Töotes Su eest.

5. Mul on nii vähe anda Sull! See eest, et Sina oled mul. Mul on nii vähe anda Sull, Kuid kõik seda võta nüüd.

6. ;: Ilus Jeesus ;: Päril, kaua oisitud, oled Sa mul. ;: Ilus Jeesus ;: Rõõmuga hõisates tertvitan Sind!

7. Auline Päästja, auline Vend; Lõpmata arm — nii piiramata. Auline kodu valmistud meil — Inedele ime — kord olen sääl.

8. ;: Puuduta mind ;: Vägivaim Arst, nüüd palun ma Sina. ;: Puuduta mind ;: Palun vaid üht — Oh, puuduta mind!

9. Üht läet tean, sääl patud pestud kõik; Üht palika tean, sääl 66 on päevaks saand; Koormad on võetud, pime valgust näeb, Sest on imeteväge seis veres Kolgatat.

10. Ei suuremat armu olegi, Kui risti sees maitsen alati; Olen kindel selle pääl, Kui ma Jeesu jäljits käin, Võidukorras mind otob saat.

11. Oh Tall, Oh Tall, Sa verine Tall, Ma nime Jeesus armastan. Seest oma hingel rahu saan, Austud olgu Jumala Tall.

Mõõga ja kilbi brigaad.

Püüblekstit novembris.

Ap. teod.	Habakuk.
K. 1. 15:13—29	K. 15. 1: 1—13
N. 2. 15:30—41	N. 16. 2: 1—14
R. 3. 16: 1—12	R. 17. 3: 1—13,
L. 4. 16:13—24	17—19
P. 5. 16:25—40	Ap. teod.
Väiksemad prohveitid:	L. 18. 17: 1—9
Joona.	P. 19. 17:10—21
E. 6. 1: 1—17	E. 20. 17:22—34
T. 7. 2: 1—10	T. 21. 18: 1—11
K. 8. 3: 1—10	K. 22. 18:12—21
N. 9. 4: 1—11	N. 23. 18:22—28
	R. 24. 19: 1—10
	L. 25. 19:11—20
R. 10. 2: 1—10	P. 26. 19:21—30
L. 11. 4: 1—7	E. 27. 19:31—41
P. 12. 5: 1—7	E. 28. 20: 1—16
E. 13. 6: 1—8	K. 29. 20:17—31
T. 14. 7: 1—9,	K. 29. 20:17—31
18—20	N. 30. 20:32—38

PALVEAINED.

- November 5. Üldine rahu valitsemine.
 „ 12. Lailalipillatud saared meredele.
 „ 19. Korpusekadetid ja kandidandid.
 „ 26. Austraalia, Uns-Meremaa ja Tasmaania.

„SOJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 2 krooni, ½ a. 1.10 kr. Üksiku number 15 sent. Vastutav toimetaja: envorl I. Bakul. Väljaandja: Päästearmee. O.-d. „Vaba Maa“ trükk.